

Nový začiatok

Napísal Balek Robert

Piatok, 12 December 2008 09:00

„Takto som nemal žiť. Nemôže to predsa takto skončiť. Nie, ešte nie je koniec, prosím...“ Toto boli prvé slová, ktoré ma zelektrizovali po tom, ako som sa dozvedel, že mám rakovinu a onedlho tu už nebudem. Nikomu by som to nedoprial, je to ako začať pomaly ale isto piliť strom, ktorý chce ešte rásť, chce na jar opäť vypučať, znova rozkvitnúť a priniesť novú úrodu, šťavnatú, sladkú a krásnu na pohľad. Nepomôže vzpieranie sa, pila sa zahrýza čoraz hlbšie do vnútra. *„Je to nespravodlivé. Tol'kí žijú horšie ako ja a nepostihne ich to, čo mňa. Žijú si v pohodlí nevyrušovaní neočakávanými správami. Prečo ja? Prečo nie iný? Bože, takto to nemôže skončiť... si nespravodlivý!“*

Výčitky voči Bohu sa zabadávali čoraz viac do mojej duše a spôsobovali iba väčšiu a väčšiu bolesť. Bolo to pred piatimi rokmi. Sedel som pred ambulanciou a čakal na výsledky. Dlho som sa nevedel spamätať a ani už neviem, ako som sa vlastne dostal domov a v plačlivej modlitbe prebdel celú noc.

Na druhý deň mi navrhli liečbu – klasickú chemoterapiu. Dlho som váhal ale ako sa topiaci chytá každej slamky, aj keď vidí, že je príliš tenká, aby ho udržala, tak som sa aj ja pevne zachytil každej aj tej najmenšej nádeje. A tak sa začala moja krížová cesta. Nikdy som si nemyslel, že človek môže až takto trpieť. Nikdy... Nedá sa opísať, čo som prežíval – na pokraji smrti a života ako cirkusant kráčajúci po lane nad priepasťou, ktorý ešte nikdy po lane nešiel a nevie, ako to zvládnuť, som sa aj ja potácal niekde medzi hnevom na všetko a na všetkých a pokornou odovzdanosťou do Otcovej vôle. *„Bože, daj mi ešte šancu, nový začiatok, ešte chvíľu... Prosím...“*

– ozývajú sa mi ešte teraz v mysli slová mojej častej modlitby z tých ťažkých chvíľ liečenia. Človek si v takých chvíľach postupne rekapituluje celý život. Akoby znovu prežíva v mysli všetky zážitky spred rokov – tie krásne, naplňajúce pokojom a radosťou aj akousi hrdosťou nad zvládnutou situáciou ale aj tie menej slávne okamihy života, za ktoré sa hanbí a tak veľmi by si prial vrátiť ich späť a prežiť inak, nanovo, alebo sa aspoň stretnúť s tými ľuďmi a odprosiť ich za bolesť, ktorú im spôsobil. *„Ach, Bože, ako veľmi som vtedy túžil dať všetko do poriadku, ako som sa rozhodol skončiť s*

Nový začiatok

Napísal Balek Robert
Piatok, 12 December 2008 09:00

hnevom voči tým, od ktorých ma oddelila obyčajná hlúposť, ktorú som si nenechal vysvetliť, poprosiť o odpustenie tých, ktorým som ublížil a doteraz som nechcel pripustiť, že chyba bola aj na mojej strane.“

– zaznieva povzdych modlitby v mojom srdci. Áno, je to tak - akosi inak, jasnejšie človek vidí v takých chvíľach seba, svoje správanie, svoj život... Bez túžby ospravedlňovať sa za každú cenu. A vtedy zovrie srdce bolesť nad tým, ako hlúpo sa správal. A teraz je už príliš málo času všetko narovnať, opraviť zlomené, zahojiť zranené... kúsok času – črepina z rozbitej vázy života. „Bože, ako som vtedy úpenlivo prosíkal tvoje milosrdenstvo o ešte jeden - trochu väčší kúsok času... A teraz, teraz tu kľáčim pred tebou so zopätými rukami a slzami vd'ačnosti v očiach a d'akujem za jeden veľký črep z mojej vázy, ktorý si našiel kdesi v kúte a vrátil mi ho do pozliepanej vázy môjho života...“

Mnoho podobných myšlienok sa preháňa mojou myslou, teraz v silvestrovskú noc, tesne pred polnocou, keď sedím v kostole oproti vyloženej Sviatosti Oltárnej a spolu s Ním čakám na Nový rok. Je to už skoro rok odvtedy, čo som sa prvýkrát dozvedel od lekárov, že chemoterapia zabrala a zatiaľ to vyzerá dobre. To slovíčko „zatiaľ“ visí nado mnou a nedovolí mi vrátiť sa späť do starých koľají môjho života. Upozorňuje ma na dobrotu Otca, ktorý mi doprial ešte nejaký čas na uskutočnenie všetkých tých nevyslovených túžob zmeniť svoj život k lepšiemu. Hľadám ľudí, s ktorými som sa vtedy rozhodol zmieriť. Niektorých som už našiel, niektorí zmizli úplne z môjho života a možno ich už nenájdem. Viem však, že mi Boh posielal ďalších, ktorých môžem urobiť aspoň trochu šťastnejšími, ak chcem. A ja chcem. Možno tento nový rok bude pre mňa posledný, možno nie. Neviem. Ale viem, že ho už nechcem premárniť zbytočnými slovami ohovárania, odsudzovania, ponižovania a klamstiev. Načo, aby som potom nestíhal a nezvládal dávať to zas do poriadku? Nie, to už nechcem.

Obzerám sa okolo seba. Vidím ľudí, pohrúžených do modlitby, ale aj takých, čo už netrpezlivo čakajú na rodičov, kedy sa už konečne vyteperia z toho kostola, aby sa mohli ísť zabaviť so svojimi kamarátmi. Ktovie, či aj pre nich bude tento rok tým posledným. A ktovie, či si to oni sami uvedomujú a pripustia ku srdcu. Tak by som chcel vstať a povedať im o sebe, upozorniť ich, aby si život nezhádzali rozbitými vzťahmi, zanevrenými ľuďmi, neodpustením a nenávisťou. Ale viem, že mnohí by to nepochopili, pretože predsa chcú žiť a nie myslieť na koniec, a vôbec, prečo zafažovať život takými depresívnymi myšlienkami...? Každý musí asi na to prísť asi sám. Prísť na to, že to s depresiou nemá nič spoločné, že je to iba pomoc vidieť veci a ľudí jasnejšie - v pravdivejšom svetle, pomoc v rozlišovaní, čo je dôležité v živote a čo nie... Moju túžbu vstať a prehovoriť prerušilo mohutné odbíjanie dvanástej hodiny kostolnými zvonmi a praskanie delobuchov na oslavu Nového roka. Nezaujímajú ma, vnímam ich na pozadí mojich myšlienok, ktoré sa mi tlačia do mysle pri pohľade na mojich známych, priateľov a príbuzných, s ktorými si už podávam ruky pred kostolom a ledva vyslovím pár slov od srdca kvôli slzám, čo sa mi tlačia do očí. Ktovie, možno ich vidím posledný krát. Boh mi daroval nový začiatok. Ako dlho potrvá, neviem... S jeho pomocou ho však chcem naplniť deň po dni odpúšťaním, úsmevom, pokojom, radosťou a hlavne láskou tak, ako teraz na ceste domov krok za krokom zanechávam hlboké stopy v snehu za mnou. Ktovie, možno sa niekto raz rozhodne kráčať v mojich šľapajach a nakoniec sa dostane Domov.